

AZ ANYAKÖNYVBEN OLVASTUK

ÁSZÁRON: eltemettük: id. Kovács Istvánt
Megkereszteltük: Szalai Kálmánt és Szalai Balázst
KISBÉREN: Megkereszteltük: Böröcz Rolandot és Takács Benett Gergőt
Kömlöd: eltemették: Ferenczi Jajost és Senkár Jánosnét
Nagyigmánd: Eltemettük: Patonai Sándort és Lengyel Józsefnét

HÉT HATÁROS HITTANOS KIRÁNDULÁS

Október 29-én szombaton lesz!
Találkozás Kőhányás pusztán
10.00 órakor

Túra cipő és őslénygyűjtő
zacskó feltétlenül szükséges.

Jelentkezz lelkipásztorodnál!

LELKÉSZSZENTELÉSRE KÉSZÜLVE

November 4-én tartja ünnepi közgyűlést és lelkésszentelő istentiszteletét a Dunántúli Református Egyházkerület.

Az ünnepi alkalomra készülve Steinbach József püspök és Köntös László főjegyző találkozott azokkal a lelkipásztorokkal, akiket a Dunántúli Református Egyházkerület Közgyűlése székesfehérvári ülésén szentelésre bocsátott.

mátus Egyházmege)

- Szépné Czipán Noémi (Somogyudvarhely)
- Szücs Nagy Kinga (Lepsény-Mezőszentgyörgy)
- Papp-Szabó Szimonetta (Tata)

A lelkésszentelésre bocsátott lelkipásztorok:

- Balogh Márk Dávid (Lajoskomárom-Mezőkomárom-Szabadhídvég)
- Deák-Vaizer Viktória (Csősz)
- Erlitz Anita (Győr)
- dr. Csütörtökiné Lőrinczi Tünde Delinke
- Nagy Péter (Környe-Oroszlány)
- Szép Sándor (Somogyi Refor-

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz!

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna, Bokod, Csép, Császárs, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlöd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök
Szerkesztőség: 2853 Kömlöd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@gmail.com
Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető
Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu
ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XX. évfolyam 10. szám

2016. október

...NEM ÉRDEM HANEM...

A reformáció nem más, mint nagytakarítás. A XVI. század reformátorai az egyházat a ráakódott, megkövesedett téves emberi gondolatoktól tisztították meg, a XXI. századi hívőknek pedig ugyanez a dolguk a saját lelkükkel kapcsolatban. Azt hiszem 500 év sem volt elég arra, hogy rájövjünk mi is az a bizonyos „kegyelemből, hit által való megigazulás”? Ha van tehát tanítása a reformációnak, amire ismét „porcicák telepedtek”, ez - sok más mellett - biztosan az egyik sarokpont.

Néha úgy látom, hogy borzalmasan szűk keretekben gondolkodunk az életről és a cselekedeteinkről. Valahogy úgy, hogy: kis munka, kis pénz, nagyobb munka, nagyobb pénz. Itt a világ ujjenyomata, ahol az számít mit is tettem le arra a bizonyos „asztalra”, hány kreditet vettem fel, mennyi diplomám van stb. Összességében az a legnagyobb csapda, hogy haszonelvű társadalomban élünk, amiben azokat szeretjük, aki napi 18 órát dolgozik és kiűntetjük azt, aki nem vesz ki szabadnapot 3 éven keresztül. A mottó így hangzik: hasznos vagy, ezért szeretlek! Ami sokkal nagyobb baj, hogy ennek nyomán keresztyénként így is gondolkodunk: kis bűn, kis kegyelem, nagyobb bűn, nagyobb kegyelem.

Képzeljétek el a következőt: Isten egyik kezében könyvet tart, a másikban valami íróeszközt és felírja az exel táblázat egyik felébe a bűneinket azzal párhuzamosan pedig - egy jóval rövidebb - listát vezet az erényeink felsorolásával. Telnek az évek, időnként egyenleget von, majd ennek alapján fizet. Mint egy könyvelő. Ha hasznosnak ítélt, akkor netén még az üdvösség

is szóba kerülhet, de a gonosz tetteinkért igenis megfizet. Ez valami borzalmas dolog! Én nem ilyen Istent képzelek el, én ilyen Istent nem szeretnék követni! Akik így gondolkodnak, azok szájából hangoznak el gyakran ilyen mondatok: „ezt érdemlem én az Isten-től?”, „nem is volt ez olyan nagy bűn”, „majd jóváteszem valahogy”, „ennél azért többet várnék Istentől, ha már ennyire megdolgoztam érte”. A bérért megdolgozik az ember általában és mivel úgy érzi, ha megdolgozott érte, akkor meg is érdemli azt a fizetséget. Követelheti, hogy emeljék fel, rácsaphat az asztalra, ha igazságtalannak érzi, sőt fel is mondhat, ha „tele lesz a hócipője” az éhbérért dolgozás miatt. Ezzel szemben Istennél más mértékegység van, nem érdem, hanem ajándékosztás. Ez egészen más. Ajándékot nem azért kapunk, mert megdolgoztunk érte, hanem mert Isten szeretete így működik és kész.

1. A reformáció ott kezdődik, hogy megkérdedez, magadtól: tudok-e valami jót felmutatni, ami a tökéletes Isten minősítése szerint is jó?

2. Azután ott folytatódik, rájössz, hogy a válasz a „nem, nem tudok”.

3. És most jön a neheze. Sokkal nehezebb ugyanis elfogadnunk azt, hogy valaki minden érdemünk és bűnünk ellenére szeret bennünket és ez soha nem fog változni bármekkora gazemberek is leszünk, mint elfogadni azt a feljebb említett „exeltáblázatos” Istent.

Az emberi igazságérzet nehezen veszi tudomásul, hogy vannak helyzetek, amikor nem a sorrend, nem a teljesítmény, nem az időtartam, nem a kor számít. Akkor és most sem értik sokan, hogy Isten többet ad, mint am-

ennyi jár, mindig jobban szeret, mindig kegyelmesebb mint azt mi gondoljuk. Sőt egyáltalán nem azt adja, amit megérdemelnénk, mert ha Ő csak igazságos lenne, nekünk a halálos ítélet járna.

Szóval kedves elégedetlen barátom! Ha bánatná az igazságérzeted, hogy Istentől nem kapod meg azt, ami szerinted járna, gondoldj arra, hogy valójában jogos jussod a halál lenne. Viszont „nem bűneink szerint cselekszik velünk és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint.” Mert igazságos, de egyszerűen kegyelmes is. Nem a földi élet teljesítményeiben van tehát az örök élet garanciája, hanem Isten ingyen kegyelmében. Ez a reformáció lényege!

A reformátorok a testet öltött Ige, Jézus Krisztus által bemutatják, azt a szuverén Istent, akit nem lehet lekenyerezni, nem lehet törvények közé szorítani, nem lehet vele alkudozni, aki azt csinál, amit akar. Nincs táblázat a jó és rossz cselekedeteiről, nincs több érdeme a gazdagnak, mint a koldusnak. Kedves tanárom írja egyik könyvében ezt: „Az érdem gondolata a református keresztyén ember számára elvész, legfeljebb az lehet az érdemünk, hogy nincs érdemünk.” Istennél nincsen kisebb vagy nagyobb kegyelem. Kegyelem van. Bocsánat van. Újrakezdés van. A kis bűnösnek is - akit mi annak minősítünk - nagy kegyelemre van szüksége, de a legnagyobb bűnösnek is tökéletesen elég az Isten kegyelme.

Az erkölcsstelségünket illetően vannak különbségek köztünk, de ott is csak így, hogy az egyikünk kevésbé erkölcsstelen, a másikunk jobban erkölcsstelen.

Folytatás a 3. oldalon

PAZARLÓ SZERETET

„Amikor Betániában a leprás Simon házában volt, és asztalhoz telepedett, odament egy asszony, akinél valódi és drága nárdusolaj volt egy alabástrontartóban, és az alabástromtartót feltörve, ráöntötte az olajat Jézus fejére. Némelyek pedig maguk között bosszankodtak: **Mire való az olajnak ez a pazarlása?** Hiszen el lehetett volna adni ezt az olajat több mint háromszáz dénárért, és a pénzt szétosztani a szegényeknek. És korholták őt, de Jézus ezt mondta: „Hagyjátok őt, miért bántjátok? Hiszen jól tett velem. [...] **Azt tette, ami tőle telt:** előre megkenete a testemet a temetésemre. Bizony mondom nektek, bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.”

(Mt. 14. rész 3-6., 8-9. versei)

Mindent összevetve...itt ez az asszony, akire 2000 éve emlékezünk.

Meg van egy látszólag profán cselekedet, hogy *-bocsánat a kifejezésért-* jól fejen borítja Jézust egy vagyont érő, Himalájából származó nárdusolajjal.

Aztán a történet végére kiderül, hogy a profán nem is annyira profán, sokkal inkább prófétai, mert a királyokat szokták olajjal felkenni és Jézus maga mondja, hogy ez a nő előre megkeni a testét a temetésére. Tudtán kívül ez az ismeretlen asszony prófétai cselekedetet visz véghez, Jézus pedig annyit mond erre a pazarló szeretetre, erre a megbotránkozást keltő tette, hogy: **„azt tette, ami tőle telt”.**

Igy is mondhatjuk: hűségese nek bizonyult. Maximális teljesítmény volt a részéről ez a tett. Mintha egy pecsét ott lenne a kezén, az evangéliumi mérce feliratával: **„megtette, ami tőle telt”.**

Azon morfondírozom, hogy vajon, mi **„megtesszük-e”?** Helyesebben: minden megteszünk-e? Vajon készek vagyunk-e Istenre „pazarolni”, neki adni azt, ami az életünkben a legdrágább? Ahogy Ábrahám szó nélkül kész feláldozni fiát, Izsákot, vagy ahogyan az frástudatlan halászok készek „mindent otthagyni” követni Jézust. Az egyik út végén Ábrahám hite átmege a próbán és erősebb lesz, mint azelőtt, a másik út végén pedig az frástudatlan halászköböl apostol válik.

Vagy ott a másik alternatíva, nem tesszünk meg mindent, sőt inkább a feleslegből ajándékozunk neki? Döbbe-

netes, de néha az az igazság: sajnáljuk Istenre az időnk, a pénzünket és az energiánkat!

Milyen vacak, hitvány érzés visszatekinteni a tegnapi, a múltunkra, és azt mondani **„nem tettem meg, ami tőlem telt”**, nem voltam teljesítőképességem maximumán, ahogyan ez az asszony. Nem öntöttem Jézus fejére egy egész vagyont, nem voltam annyira hálás neki az életemért, hogy elhallgattam volna a csúfolódók mardosó hangjait is, mint ez a nő Máté evangéliumában. Nem, nem fordítottam annyi figyelmet, időt, energiát Istenre, miközben minden mással fáradhatatlanul foglalkoztam.

Mondjuk hát ki, (olykor ezt is kell):

Nem „pazaroltam” Rád elég szeretet,

Uram! – **miközben a Te szereteted végtelenül pazarló irántam.**

„Szent tékozlással” nem szántam Rád elégszer az időm, erőm és pénzem. – **miközben Te minden idődet Velem szeretnéddel töltöd, minden erőddel óvod az életem, és a legdrágább árat fizetted értem a Golgotán.**

Nem szerettelek túláradó és őszinte hálával. – **miközben Te annyi ajándékkal elhalmoztál, hogy számon tartani sem tudom azokat.**

Nem tettem meg eleget Érted. Nem tettem meg eleget... Nem tettem meg... – **miközben Te mindent felkutatasz, hogy megtalálj.**

Boldog az az ember, akinek Jézus az utolsó napon csak azt a mondatot mondja, mint ennek az ismeretlen asszonynak ott, a leprás Simon házában: **„Ami tőle telt azt megtette.”**

Nem többet, de nem is kevesebbet...

Horváth Mariann

EGY KIRÁNDULÁS VERSBE SZEDVE

A 434. dicséret dallamára énekelhető (Hlavács Attiláné)

Vezess Jézusunk, s védél indulunk. Kirándulni visznek minket, Pécs környékét fedezzük fel. Fogjad a kezünk, míg megérkezünk.

Hétkor indulunk, messze visz utunk. A várost, ha végigjárjuk Estére már fáj a lábunk Megpihenhetünk, ha megérkezünk.

Kicsi a buszunk, de jól haladunk Estére Sellyére érve, megéheze (az) Étterembe brassóit kapunk, jól be is lakunk.

Szombat reggel már új nap virrad ránk A vajszlói templom után Drávaszabolcs az útírány. Kikapcsolódunk, Dráván hajózzunk.

Szombat délután még egy jó várt ránk: A harkányi gyógyfürdőben megmártóztunk a gyógyvízben. Jól esett nekünk, hogy fürdőzhettünk.

Az étteremben dagadót ettünk. Vacs után meglepetés: a pajtában beszélgetés Sokat nevtünk, majd lepihentünk.

Vasárnap keltünk, templomba mentünk. Festett kazettás mennyezet gyönyörű volt fejünk felett Drávaiványi, jó volt ott lenni.

Az ebédünket Sellyén ettük meg Horvát étel volt a tálon, sevapcsicsa krumplicsagon. Megint jót ettünk, meg is köszöntük.

A siklósi vár tárt kapukkal várt Villányban megvacsoráztunk, borozgattunk, jót nótáztunk. Véget ért utunk, hálások vagyunk.

GYEREKSAROK

Az elmúlt alkalommal arról olvashattatok, mennyire fontos is a láb helyes használata. A mai bibliai történetben arról hallhattok, milyen fontos is a kéz használata, mégpedig helyes használata. A kezünkkel sok mindent tehetünk: ehetünk, írhatunk, a bicikli kormányát foghatjuk, vagy elengedhetjük, meghúzzhatjuk a lányok haját, olvasnivalónkat szemünk elé tarthatjuk, vagy segíthetünk valakinek felszállni a buszra, esetleg cipekedni idős emberek helyett. Szóval rengeteg mindenre használhatjuk a kezünket. A mai bibliai történetben Jézushoz mennek az emberek, hogy tanítsa őket. Valaki a legfontosabb dologról, az örök életéről kérdezi a Mestert. Ki juthat a mennybe? Aki minden imádságot ismer és elmond? Aki templomba jár? Aki ismeri a bibliai történeteket? Aki szereti, tiszteli Isten és a másik embert? De Jézus azt teszi hozzá: az is szükséges, hogy ki is mutasd ezt a szeretetet a másik ember iránt. Hogy hogyan és kivel kell megcselekedni ezeket a dolgokat? Jézus erre egy történettel válaszolt. *Volt egy kereskedő, aki Jeruzsálemből Jerikóba akart eljutni kicsi szamarán. Az út tele volt veszéllyel, sok rabló garázdálkodott arra. Egyik pillanatban megreccsent a bokor és husángokkal felfegyverkezve két rabló ugrott ki. Szegény embert összeverték, pénzét, szamarát, sőt még szép ruháját is elvették tőle, majd félholtan otthagyták az úton és elmentek. Fel sem bírt kelni ez a szegény zsidó férfi, attól félt senki nem jön arra. De mit hall, lépéseket. Egy pap jött arra. Jajj de jó! Megmenekültem! De a pap kikerülte, nem segített rajta. Barátunk csüggedten hunyta le a szemét, amikor megint lépéseket hallott. Na, majd ez az ember segít, gondolta. A templomi szolga azonban, aki jött szintén elkerülte, rá se nézett. Végem!- gondolta szegény sebesült. Ekkor paták kopogását hallotta. Köszönöm Uram!- fohászkozott, de aki jött, egy samaritánus ember volt, egy ELLEN*

SÉG! Meg fog ölni. De a samaritánus nem ölte meg, hanem sebeit borral, olajjal kimosta, bekötözte, szamarára ültette és elvitte egy fogadóba, ahol tovább ápolta. Ő segített, az ellenség a szerencsétlen emberen. Végül Jézus megkérdezte a hallgatóságot: Ki segített a sebesültön? A samaritánus- válaszolták, az ellensége. Akkor ti is ezt tegyétek, segítsetek mindenkinek, még az ellenségeteknek is akkor, amikor bajban van. Ez Isten akarata. A történet neked is szól! Gondolkodj rajra, te kinek segítettél hasonló módon, vagy kinek segíthetnél volna? Gondolkodj el azon is, lehet hogy valakinek szóval sokszor elmondod, hogy szereted, mindent megtennél a kedvéért, de tettekkel is bebizonyítottad már ezt?

KÉZMŰVESSÉG:

A képen egy kisfiút láttok „kézvirággal”. Úgy kell elkészíteni, hogy a kezeket körbe kell többször rajzolni színes papírokon, majd közepén rögzíteni kell ragasztóval. A szára egy alufóliás guriga lehet, amit bevontok zöld papírral. Jó munkát!

KISZÍNEZHETED

A DADI ÉNEKKAROK KIRÁNDULÁSA

A már régóta működő felnőtt énekkar mellett 2016-ban megalakult a dadi gyermekkórus is Kovácsné Gombos Tímea vezetésével. Ahogyan az előző lapszámban beszámoltunk róla, nagyszerű előadást hallhattunk tőlük augusztus 19-én a katolikus templomban. Megérdemelték hát a pihenést. Ezért a két kórust meghívtuk a bokodi szőlőhegyen lévő pincénkhez egy kis őszi kirándulásra.

Az asztalokra folyamatosan érkeztek a finomságok, néhányan sütögetésre is vállalkoztak. Egy fergeteges vegyes focimeccs után kisebb gyalogtúra következett, ahonnan visszaérkezve az iskola énekeskönyvéből daloltunk. A szokásos gitár- és furulyakiséret mellett Hajós Tibor harmonikája is előkerült. Csodásan zengett a 45 felnőtt és gyermek hangja a hangszerekkel együtt a napsütéses, őszi bokodi dombokon. Így írtak az alkalomról a kórustagok:

„A Sárközi-szőlőben jókat lehet futkározni. Ha leülsz egy székre, a dombon álló birtokról csodás kilátás nyílik. Hát még a diófáról!”

„Jó volt egy kicsit kikapcsolódni... ipiapacsoztunk és grilleztünk.”

„Hasonló érzésű emberek (felnőttek és gyerekek) együtt töltöttek egy kellemes délutánt. Élmény volt mindannyiunknak a vendégszeretet, a közös játék, beszélgetés, éneklés (...és a hordón mászkálás).

„Super volt, egy csomót fociztunk és számháborúztunk.”

„Jó volt a grillezés.”

„Legjobban a foci tetszett. A túra is nagyon jó volt, a sütemények is finomak voltak.”

(Egy írni még nem tudó kisfiú focikaput rajzolt.)

„Nagyon sokat játszottunk, és az volt a jó, hogy a felnőttek is beszélték. Na meg grilleztünk, és én szeretem a hasam. J

„Jó volt együtt énekelni, beszélgetni, gyönyörködni az őszi természet szépségében, elszakadni 1-2 órára az itthoni gondoktól.”

„Jó volt a foci, az éneklés, ahogy Emőke néni fia harmonikázott.”

„Nekem az volt nagy élmény,

hogy a különböző korosztályok milyen felszabadultan tudtak játszani egymással. Azért is volt ez érdekes, mert nagyon ritkán van ilyen alkalom, és ennek ellenére remekül sikerült.”

„Sütögetés, kirándulás... Tetszett!”

„Nagyon jó volt a szalonna.”

„Ami a legjobban tetszett, hogy együtt voltunk, és énekelünk. Kirándultunk is együtt.”

„Először is köszönjük a meghívást! Az alkalom kiváló volt arra, hogy élő közösséget formáljon a hasonló érdeklődésű és életfelfogású emberek között. Mindenképp érdemes szokássá tenni hasonló alkalmakat. A gyermekek is jól érezték magukat, a generációkat együtt látva jobban el tudják helyezni ismerőseiket családokban, segít megismerni

az embereket.”

„Kedves invitálásnak tettünk eleget, amikor megérkeztünk a szőlőskertbe. A szívélyes fogadtatás, és a már régi ismerősök, barátok gyorsan összehozták a társaságot. A terített asztalon a sok finomság, csipegetnivaló még jobban oldotta a hangulatot, amihez a mérsékelt mennyiségű saját bor is hozzájárult. A foci, a jól sikerült séta a szőlőbirtokok között kellemes emlékké tették ezt a találkozózt.”

„Közösségformáló, szeretetteljes együttlétt volt. Élmény volt gyerekeknek, felnőtteknek egyaránt. Nagyon tetszett, hogy lehetett éneket kérni, és jó sokat énekelünk. Sokat játszottunk, beszélgettünk. A séta is jó volt. Balázs fiunknak a virslisütés tetszett legjobban.”

„Jót beszélgettünk, olyan szülők, akik már régen találkoztak. Jó volt szurkolni a focizó felnőttek és gyerekek vegyes csapatainak. Sok akrobatikus elemet láttunk férjem jóvoltából. Köszönjük szépen, reméljük, lesz folytatása is!”

Nekünk, házigazdáknak hatalmas öröm volt olvasni ezeket a pozitív visszajelzéseket, véleményeket. Mászor is szeretettel várjuk az énekkarokat!

Sárközi Csonka Zita
Dad

...NEM ÉRDEM, HANEM...

Folytatás az első oldalról

De az istentelenségünket tekintve nincs különbség, mert, mindenki vétkezett és istentelenül kezdünk el élni, és fogunk is élni addig, amíg viszsza nem térünk hozzá.

Véleményem szerint az igazi reformáció sohasem az, amit az emberek csinálnak hanem, amit Jézus csinál. Tudunk új templomokat építeni, tudunk új szokásokat bevezetni melyek később hagyományok lesznek, tudunk új egyházreformokat és jogszabályokat fogalmazni, tudunk majd 2017-ben több száz szobrot avatni Kálvin János és Luther tiszteletére, kritizálni és elmondani jó sokszor, hogy a mai világ deformált és nem reformált, DE nem tudjuk megújítani magát az embert! Nem tudjuk kiszerezni a másikat ebből a haszonelvű világból de, ha Jézus csinálja a reformációt, akkor tényleg újjászüli az embert magát. 500 évvel ezelőtt egy szerzetest rázott föl a kolostor-cella csendjében, és tőle függetlenül egy másik komoly hívő embert szólít meg és fogalmazza meg mind a ketten a kérdést: honnan van üdvösségem? Kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből? Előbbit, Luther Mártonnak, utóbbit pedig Kálvin Jánosnak hívják.

Lehet, hogy a XXI. század „nagyakarítása” közben megfogytunk, eltávolodnak az egyháztól azok, akik ott nem Jézust keresték, hanem dísz, érdemeket, hagyományt, kegyes élvezetet. Lehet, hogy közben szegények leszünk és nem lesz jó üzlet az egyház. Sőt lehet, hogy szenvedni is kell érte és sokan pont ezért nem fogadják el a kegyelmet. De tudom, hogy akik képesek a portalanításra saját lelkük és szellemük tisztántartására, azok között nagy lesz az Isten kegyelme és üdvösség lesz az osztályrészük. Akkor talán majd letérdelünk, csendes magányunkban vagy a gyülekezeti közösségben vagy a kollégium egy sarkában és eljutunk oda ahová Luther Márton, aki így szólt a halotti ágyán: „*Koldusok vagyunk mindnyájan, bizony koldusok.*” Isten kegyelmére és szeretetére szoruló emberek, akik várják, hogy Jézus megreformálja és újjászüljön az életünket.

Horváth Mariann

EGY IFI TÁBOR MARGÓJÁRÓL

Nagy örömmel számolunk be arról, hogy a dadi és bokodi református gyülekezetek közös szervezésében ifjúsági táborra kerülhetett sor a nyáron. 9 lelkes ifissel indulhattunk útnak Pilismarótra, hogy augusztus 22. és 25. között eltöltsünk 4 napot együtt. A tábor számos programot kínált a résztvevők számára: kirándultunk egyet a dömösi Vadálló-kövekhez, amely némi kihívást is jelentett számunkra, de úgy gondoljuk, hogy a hegytetőről elének táru kilátás mindenkit kárpótolta a fáradsággért. A Dunán hajóztunk is, az utunk azonban nem volt céltalan, az esztergomi Vármúzeumba igyekeztünk, hogy egy múzeumpedagógiai foglalkozás keretein belül láthassuk az egykori királyi várat, annak megmaradt termeivel és kiegészítőivel együtt. A foglalkozás végén akinek kedve volt, még tógát is ölthetett magára. A tábor utolsó napján két csapatban kincset kereshettek a gyerekek, az ahhoz vezető úton pedig próbatételeket kellett teljesíteniük. Reggel és este áhítatok formájában szerezhettünk új ismereteket, énekekkel dicsőíthettük Istenünket. Célunk az volt ezekkel az alkalmakkal, hogy a gyerekek megtapasztalhassák, hogy mit is jelent közösségben lenni egymással, de legfőképpen Jézussal. Hogy mit tesz értünk a közösségen belül Jézus, és mit vár el tőlünk, mint annak tagjaitól. A

tábor központi kérdése (amelyre minden generációnak választ kell adnia) a Mt 16,15-ben olvasható, mikor Jézus azt kérdezi a tanítványaitól: *Hát ti kinek mondotok engem?*

Reményeink szerint az együtt eltöltött idő végére mindenkiben megfogalmazódhatott egy személyes válasz. Hisszük, hogy ez az élményekkel teli négy nap lelki útravalót, feltöltődést is adott, és Isten kegyelméből baj nélkül hazaérhetett mindenki.

Takács Vivien és Deák László
IFIvezetők

OROSZLÁNYI SZOLGÁLAT

Az Oroszlányi Refomátus Missziói gyülekezetben a szolgálatot Horváth Mariann teológus látja el.

Istentiszteleteket a szokásos időben, vasárnap 14.00 órakor tartanak. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Horváth Mariann az oroszlányi iskolákban hit-és erkölctan tantárgyat tanít.

25 ÉVE SZOLGÁLATBAN KISBÉREN

Szeptember első vasárnapján a Kisbéri Református Egyházközség tagjai hálaadó istentiszteletre gyűltek össze Vajs Tibor lelképásztor 1991-től végzett hűséges szolgálataért. A jubiláló lelkész a 133. századdal emlékezett vissza a negyedszázados útra: „Ó, mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek!... Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.”

Prédikációjában Pál apostol hálaadását emelte ki, aki nagy odafigyeléssel számon tartotta gyülekezeteit és a tagok életét. A 2. Thesszalónikai levélből az alábbi gyülekezetépítő gondolatokkal adott a kisbérieknek a további közös útra eligazítást: „Ezért tehát, testvéreim, álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédünkben, akár leveleinkben tanultatok. Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteiket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.”

Vajs Tibor kifejtette meggyőződését, hogy a kisbéri református gyülekezetet is Isten hozta létre az evangélium és Lelke által, melynek pásztora, megartója és megszentelője Jézus Krisztus. Az ő szeretetét tapasztalhatják meg a gyülekezet tagjai, aki a kisbériekért is az életét adta, hogy kegyelméből az örök életet elnyerhessék. Ő munkálja az egységet, hogy hitben egyik legyenek, és szívük, lelkük egy legyen, amiképpen az első jeruzsálemi gyülekezeté is volt.

A gyülekezet nevében Vörös Sándor főgondnok köszöntötte a jubiláló lelképásztort és kedves feleségét, Vajsné Fazekas Ibolyát, aki számtalan alkalommal szolgált igével férje mellett gyülekezetünkben az elmúlt 25 év alatt. Részletesen ismertette a lelképásztor házaspár életútját, amely sok megpróbáltatás után talált a kisbériekre. 1991 nyarán, a délvidéki Kórogyót és Szentlászlót is érintve, kiterjedt a nemzetiségi konfliktus, amely egymás elleni harcba ment át. Világossá vált Vajsnak, hogy nem tudnak a körbeaknázott szentlászlói parókian otmaradni, Magyarországon kerestek mindegyiket elveszítve menedéket. Ebben az időben Csákerényben húzódtak meg

az ottani református gyülekezet gondnokánál, Sáfrán Andrásnál és családjánál. Lányuk, Sáfrán Zsuzsa és a szabadkai származású férje, Lakatos Tibor, közeli barátai voltak, mindketten lelkészek. Amíg Csákerényben laktak, Bátky Miklós, akkori esperes, szerette volna a Lakatos lelkész házaspárt a megüresedett Ászár, Kisbér, Tárkány gyülekezetekbe meghívni állandó lelkészi szolgálatra. A házaspár egyéb tervei miatt nem tudta elfogadni a meghívást, ezért Vajs Tiboréknek ajánlotta fel ezt a lehetőséget, akik örömmel elfogadták kérését.

Vajs Tibor Nagybecskerekben született és a dél-bánáti reformátusok lakta Torontálvásárhelyen (Debelyacsca) nevelkedett, itt végezte magyar nyelven az általános iskolát. Ez után Pancsován

elektrotechnikai szakközépiskolában már szerb nyelven tanult, majd 1976-ban katonának vonult be. A leszerelést követően kapta Istentől lelkészi elhívását és 1978-ban jelentkezett a Debreceni Református Teológiai Akadémiára. Gyülekezeti gyakorlaton megfordult Sárospatakon, Pacséron, legátusként pedig több tiszántúli és tiszáninneni gyülekezetben is. 1981-ben kötött házasságot Fazekas Ibolya beosztott lelkésszel, aki abban az időben a hajdúhadházi gyülekezetben szolgált az esperesi hivatalban. Még ebben az évben Jugoszláviába költöztek a horvátországi Szlavónia területére, ahol Szentlászlón és Kórogyon szolgáltak tíz évig. Ebben az időben született két gyermekük, Debóra és Ábrahám, akik később a Pápai Református Gimnáziumban érettségiztek ászár- kisbéri lelkészgyerekként.

Korábban édesapjukat is Pápán szentelték fel lelképásztorrá 1993-ban. A délvidéki szolgálatuk ideje alatt nagy örömet jelentett számukra, hogy kilenc éven át vezethették az országos ifjúsági katekizációt Feketicsen. Lelképásztorunk jelenleg missziói és ökumenikai szakelőadóként segíti a Tatai Egyházmegye lelki életét. Teológiai tanulmányai az egyházmegyei tanulmányi füzetekben jelentek meg. 2015-ben pedig az egyházkerületi Acta Papensia kiadvány közölte egyik írását. A lelkész házaspár több éven át egyházmegyei tanácsosként látogatta a gyülekezeteket. Vajs Tibor 1991.09.01-től lett beosztott lelkész az ászári, kisbéri és a tárkányi gyülekezetekben, a Kisbéri Református Egyházközség 2010.06.10-től választotta meg lelkészévé. A lelki munka mellett az elmúlt időben építkezésekre is sort került: 1997-ben a templomtető részleges felújítására került sor, majd 2001-ben a gyülekezet tulajdonába került a templomudvar épülete, amely részét 2002-ben a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma támogatásával gyülekezeti házzá alakították. A presbitérium ma is tervezi építkezést, itt számolt be az egyházközség elképzeléseiről Vörös Sándor.

A gondnoki köszöntő után a gyülekezeti tagok gyermekei és szülei néhány kedves énekkel és gitáros zenekísérettel lepték meg a jubiláló pásztort. Ez után a templomudvarban szeretetvendégségre került sor, ahol egyre több asztalt kellett megteríteni a szorgos asszonyoknak az ünneplő sereg megvendégelésére. Az ünnepség végén a Protestáns Kör református és evangélikus tagjai is köszöntötték a lelképásztort, majd egy jubileumi torta is testvéri felosztásra került a gyülekezet kicsinyei nagy örömeire.

A gyülekezet tagjai a következő gondolatokat vihették haza Vajs Tibor jubiláló lelkész úr ünnepi szolgálatából: „Legyünk állhatatosak, ragaszkodjunk az apostoli tanításhoz, a Szentíráshoz és legyünk készek a hitből, hálából fakadó jócselekedetekre. Munkánk nem hiábavaló az Úrban. Legyünk itt Kisbéren a föld sója, hegyen épített város, e hely világossága.”

Szász Lídia Dóra

IRÁNY PÉCS ÉS KÖRNYÉKE

Gyülekezetünk szeptember 16. és 18. között 22 fővel kiránduláson vett részt lelkészünk szervezésében Rédéről.

Pénteken frissen indultunk útnak mindannyian reggel fél 7-kor. Kisebber pihenőket beiktatva értünk Pécsre. A tervek szerint azt a napot ott tölthettük el. Először a Széchenyi téren néztünk szét, majd városnéző kis vonatra ültünk és egy gyönyörű túra során megnéztük a város nevezetességeit.

Ezt követően elsétáltunk az egyedülálló ókeresztény sírkamrákhoz, ahol a túravezetés során részletes ismertetőt kaptunk. A Cella Septichorában késő római korból fennmaradt ókeresztény temető egy részét nézhettük meg és az idegenvezetés által megismerhettük a sírok mögötti történeteket is. Majd a Szent Péter és Szent Pál székesegyházat néztük meg belülről, melynek tornyából kitekintést nyerhettünk Pécsre és környékére, közeli valamint távolabbi pontjaira.

A délutáni szabad programot követően a Jakováli Hasszán pasa dszámiját látogattuk meg. Ez az ország egyetlen török imaháza, amely minaretjével együtt épségben maradt. A mai napig rendszeresen használja a város muzulmán közössége. Az épületet és a benne zajló életet egy múzeumi dolgozó mutatta be számunkra. Egy kis fagyizás után megkerestük a buszunkat, majd elindultunk Sellyére, az Ormánság fővárosába, hogy szállásunkat elfoglaljuk a felújított régi parókian és ifjúsági szálláson. Este meleg vacsorával vártak bennünket, megfáradt vándorokat, az Ormánság Étteremben. Vacsora után nyugovóra tértünk.

Szombat reggel 7-kor a helyi református templomban áhítattal kezdtük a napot. Megismerkedtünk a helyi lelképásztorral is. Ezt követően egy kis séta során megnéztük a Draskovits-Battyányi kastélyt kívülről és az azt körülölelő arborétumot. Dél előtt Baranya festett kazettás templomaiból kerestünk fel néhányat és csodálhattuk meg ezeket a nem túlzás „művészi alkotásokat”. A vajszlói református templom volt az első, amelyet belülről megnéztünk és a helyi refor-

mátus lelképásztor asszony szeretetteljes vezetésével gyönyörködhattunk a templomban eddig feltárt festett kazettákban. Egy takarítás után, véletlenül derült ki, hogy ez a templom is festett. A restaurálás jelenleg is zajlik.

Ezután a kórosi templom következett, ahol a teljes mennyezet hímes. Az egykor gazdag település ma már elszegényedett és a reformátuság is megcsappant. Csak a gyönyörű templom emlékeztet az elmúlt, régi, szép időkre. Egy kis utazás után a nagyharsányi református templom következett Sztáray Mihály mellszobrával. A templom eredetileg a 13. században épült, de több formai jegyet őriz a gótika korából. Reneszánsz falfestményeiről is nevezetes.

Elénekeltek a 255. dicsőretet az egykori énekszerző reformátor, Sztáray Mihály emlékére, aki itt volt prédikátor a törökkel vívott harcok idején. Buszra szállva, Dravasabolcsig folytattuk utunkat. Ott járművet cseréltünk, ugyanis hajóra szálltunk. A Dráván egy másfél órás utazást tettünk gyönyörű, pihentető környezetben, tartalmas beszámolóval és a Kormorán sziget meg-

tekintésével. A délután hátralévő részét a harkányi gyógyfürdőben és környékén töltöttük el. Szállásunkra visszaérve, vacsoráztunk, majd áhítatra gyűltünk össze.

Vasárnap, a reggeli után Dárvaiványiban vettünk részt az istentiszteleten, ahol lelkészünk prédikált. Ezután a jelenlévőktől egy kis ismertetőt kaptunk a templom múltjáról és jelenéről. Természetesen ez a festett mennyezetű templom is szép állapotban van.

Elköszönve visszatértünk Sellyére és elfogyasztottunk egy számunkra különleges ebédet: kötözött levest és csevapcsicsát körettel. A rédei fenyeserdő aljában című nótával köszöntük meg a vendéglátást szakácsunknak, majd elbúcsúztunk.

Összecsomagolva a siklói várba vettük az irányt. A kis csapat sikeresen be is vette. Ez a vár gyönyörűen fel van újítva és sokféle látnivalót tartogatott számunkra. Reménység szerint nem hagyok ki semmit a felsorolásból: Kanizsai Dorottya rózsakertje, gyilokjáró, a pince szinten a börtön, a Tenkes kapitánya panoptikum, a bormúzeum és a vinotéka. A földszinten reneszánsz bútorkiállítás volt. Az első emeleten kö-

zépéri fegyver- és hadtörténeti kiállítás, festménykiállítás, várkapolna, a vetítőteremben egy rövid film a vár történetéről. A második emeleten egy vártörténeti kiállítást, egy katasztrófavédelmi kiállítást és egy szerb kiállítást néztünk meg.

Egy kis séta és fagyizás után Villány felé vitt utnk. Már vártak bennünket bőségtállal, gombás lasagnával, lusta asszony rétesével és különféle borok kóstolójával a Maul pincészetben. A jó hangulatban elfogyasztott vacsora után indultunk el hazafelé. Jókendünk a buszon is tartott, úgyhogy nótázni kezdtünk és énekelgettünk. Útközben elénk tárult Pécs is esti fényeiben.

Ezúton is köszönjük a tartalmas kirándulást és a szervezést lelkészünknek és sofőrünknek is, hogy vigyázott ránk egész úton. Istennek adunk hálát minden élményért.

Vidi Attiláné